

Едиција ПЕГАЗ

Милан Јовановић
КАМЕЊЕ ИЗ ЦЕПОВА

Прво издање
2011.

Едиција Пегаз

Издавач
Књижевна омладина Србије
Добрињска 11, Стари град
Београд
www.kosrbije.rs
Маил: world.media.team@gmail.com
Моб: 060/ 55-95-913

За издавача
Верица Секирарски

Лектура и коректура
Проф. Станислава Милетић

Техничка припрема
Иван Јеремијевић

Дизајн корице
Тхе Мичо

Штампа
„Невен“ Земун
Београд

Тираж
300

Милан Јовановић

КАМЕЊЕ ИЗ ЦЕПОВА

Књижевна омладина Србије
Београд, 2011.

Салету...

Негде у даљини чује се тишина...

Човек је име за кржљава крила

Птице град виде као књигу.
Мене као реч,
Улицу као реченицу,
Дрворед као стих,
Аутобус као словну грешку,
Димњаке к'о псовке...

Гладни голуб види голубарник
И проклиње концепт слободе
Облеће у очају,
Док не нађе зрневље.
Потом прекори своју наивност.
Премда осећа да слобода вреди
Само у ситости утробе,
Имати сигуран оброк,
Значи не бити више птица.

На улици мачак граби врапца
А овај губећи дах у његовој губици
Изговара последњу реч.
Пријатељу, драго ми је, нисмо људи.
Они прождиру због аутомобила и шешира.
Мачак је стегнуо вилицу,
Прекорио своју наивност
И помислио како је укусан врабац
Који је толико пута са висине

Изразио свој презир
Према монденским шеширима.

Гаврани и вране, нису ни чули за
Репутацију што им је записана
У човечијим књигама.
Надмоћ обесмишљава страх слабог.
Сви они једва да погледају град.
Књигу под собом. Епитаф.
Гробље живих људи,
Грובה мртвих душа.
Са гордошћу споменика са
Дестцима мастаба.

Ја понекад слетим на твој сан.
Заменим слободу лета
За сигурност љубави.
И помислим, ако је све то истина,
Како сам сретан што ме
Виде као читаву једну реч.
Што виде некакво значење.
Макар то био само прекор
Птичијој наивности.

У граду тајни, кишних улица...

Ходам улицом и чујем људи кажу
Ево тужног човека!
А мени гори у грудима
Срећа само што не изобличи лик.
Ипак, не дам се,
Ходам даље кријући задовољство
Што сам снажнији од тајне коју чувам.

Идем улицом и гледам, понеки људи блистају.
Срећни, јер за њихову тајну се не зна.
Мени је тад жао, јер су
несвесни да је то самозадовољство
заправо одгонетка тајне.

Идем улицом и покушавам да читам лица.
Да ли су сви ти људи заиста тако тужни
Или је у граду маскенбал,
А кад пронађем најтужније лице
Знаћу, ко је најсретнији човек у граду?

Човек згазио мрава

Човек згазио мрава и није се извинио.
Револтирани мрав
Бацио му је рукавицу право у лице.

У суботу се мрав појавио
На уговореном месту са секундантима,
Чланковитим црвом и врапцем
И с два набијена револвера.
Човек се уплашио,
још дан раније побегао из града,
Далеко.

Локалне новине писале су
О несвакидашњем скандалу.
Цео се свет чудио.
Ипак, до уторка сви су све заборавили.
Као да се ништа није ни десило.
Заправо, и није се ништа десило,
Осим што је човек згазио мрава.

Негде у даљини чује се тишина

Када сам Мирославу
Просвирао трбух
Из очију му је покуљала ватра.
Када сам му сабио тане у чело
Осетио сам како ме тресе к'о ураган.
Како си то кујин сине
Јачи од мене и док држим цев?
Живот ми је био бекство
Од онога што ме је с осмехом
Већ чекало у сваком новом месту.
А знао сам да уопште и не идеш замном.
И ти си знао и чекао спреман.
Пустио да ти направим отвор на глави,
Кроз који си ми склизнуо из руку.
Како си све срачунао,
Гаде превејани.
Чак су ти и гране над гробом
Превисоко да пођем по тебе.

Вода у ушима (не подразумева песак у пупку)

Када дигнеш глас и нико га не чује,
Дигни и шаку и спусти је гласно!
Види, помирио си се да живиш у граду
Где решетке чувају оне на нижим спратовима.
Можда си се и ти радовао
Када си поставио своје окове од железа.
Слободу тражиш у новинама,
Видим ти олово на прстима
И слово о граду мириса барута.
Пробај да пронађеш једну од оних улица
У које време још није стигло.
Кроз неке води пут.

Тескоба

На путу пред нама
Смењују се линије.
Три тачке, три црте
Три тачке, чини ми се.
У ауто се увукла магла
Тачно између тебе и мене.
Нажалост, ниједан аутопут
Не завршава у провалији.

Док мењаш станицу на радију
У ретровизору видим да ниси ту.
Ноћна светла која се не завршавају
Подсећају на ланце.
Сећам се из школе,
Две линије иду у бескрај,
Једна поред друге
И никад се не секу.

Кружни ток

Градећи сав тај пут без исхода
Човек је скратио свет к'о маказама,
А израчунавањем снова
Сачинио своме дану рам.

Корен свему томе је страх
Који тера да се скупљањем ствари,
Пребаци број сопствених дана,
Са надом да и смрт има крај.

Здравом је лек најпотребнији,
А то би могао бити избор
Да л' време залудно нестаје
Ил' залудно време не стаје?

Постоје две врсте...

Постоје две врсте филмова.
Једни у којима фрајер направи неки русвај,
Па одјезди кабриолетом ка заласку сунца
Док му ветар мрси косу.
Постоје и они у којима видимо типа,
Како чека у реду да региструје ауто,
Увек седи у неком ћошку,
Буди се из кошмарних снова,
На крају одлепи и испребија шефа.

Постоје две врсте људи.
Једни који носе кишобран
и плаћају тв претплату,
обично немају мирис.
Постоје и они које разбесни
Када им се кап кише разлије по темену
Док ходају поред зграде која се цеди.
Такви стискају шаке и скупљају усне
Док гледају било какве филмове.
Они први воле оне друге филмове.

Постоје две врсте ноћи.
Оне када не можеш да спаваш
И оне када ти се не спава.
Онда гледаш филмове,
Овакве или онакве.
Свеједно нису намењени теби.

Стежеш песнице и послушкујеш кишу,
Размишљааш да ли да сутра
Прво одеш код шефа
Или да заборавиш све филмове
И згазиш гас у правцу заласка.

Постоје две врсте људи у филмовима
Они који држе револвер и они који копају.

Мојим сапатницима, воајерима и мојим сапутницима, егзибиционистима

Поигравам се клишеима
Док јој шапућем на ухо.
Њен осмех ми говори,
Крећемо се у добром смеру.
Прекопута нас је неки пар,
Повремено нас гледају
Прекорним погледима,
Сматрају нас непристојним.
Још више их срдџи,
Што виде да смо подигли зид,
Опколили њиме читав свет.
Претпостављам да их срдџи,
Јер то што он њој говори
Не буди њен осмех.
Верујем и да их срдџи
Што не знају шта их срдџи,
А можда и што су осетили
Да помало играмо
Малу представу и за њих.
У истој овој подели карата,
Једном бих устао,
Пришао и шапнуо му
Мангупе, насмеј своју жену
И престани да зуриш у моју.
А сада ме јако забавља

Што њихови погледи
Буде у њој жељу
За изазивањем,
А мени дају идеју
Шта да јој следеће шапнем.
Слушај бејбе,
Поигравам се клишеима
Док ти шапућем на ухо.
Твој осмех ми говори
Идемо у правом смеру...

Стихија

Перо се лизне,
Само да би се мастилу
Додао трун отрова.
Речи се пружају
Док не додирну груди.
Руке се тресу,
Јер грозничаво просејавају
Преостале дане.
Моје се године још нису скратиле
Иако вене дају наговештај олује.
Можда је ипак рано за писање.
Још ми нису потребни стихови
Да разбијем зубе који ми се не свиђају.
Још ми нису потребне метафоре
Да бих ти украо уздах.
Реченице су сирове,
Јер још увек им не требају штаке.

Случај за себе

Можда би Хармса занимао случај
Типа који шета улицама са девојком.
Пођу да купе ђевреке,
Јер само толико пара имају,
Али успут код уличног продавца
Пронађу дуго тражену књигу,
Купе је
И оду кући сити.

Реч (Оглед о погледу)

Место у простору
На ком се твој и мој поглед
Први пут окрзнуше,
Место је на ком смо први пут водили љубав.
Касније сам се често
Враћао на то место.
Руке нам се нису додирнуле
Преварили смо читав свет.

Реч-две (једна о љубави, две о простору)

Место у простору
На ком су се погледи сплели,
Место је на ком смо први пут водили љубав.
Касније смо се често
Враћали на то место.
Руке нам се нису додирнуле
Сласти смо скупили у рој.

Ту, где је звук
Могућност будућности
Вешто ухо може чути
Да ехо твог уздаха у мојој ушној шкољци,
Неће нестати
Ако се разбије шкољка,
Ако се простор расцепи,
Љубав удвоји, утроји...
Маказа подере саливен крој.

Ту где је светлост
Будућност могућности
И где је тама
Вероватноћа сигурности,
Где и широк оковратник
Дави твој врат,
Свет никада неће бити већи
Ни за најмањи конфекцијски број.

Не ваља предигра вечно да траје

Волим и њене очи, јасно.
Мислим о њима више него
Што ћу признати, али
Кад год покушам да њима
Обасјам стих,
Поезија као дављеник вапи.
Не! Доста је било!
Па то су само две тачке,
Два органа.
И тако ја пристајем да радије
Пишем о њеним грудима.
И преклињем свице, који души
Мир речју зазивају,
Да у наредном времену
Толико обаспу груди стиховима,
Да поезију опет,
Страхом од највећег песничког
Греха, убедимо у
Неку следећу слободу.

Љубавна твар

Рекла је да не може да гледа филмове са ружним
глумцима.

Рекао сам, душо, да имамо исти поглед на свет,
не бих ни могао да живим са тобом.
Из лоше песме треба истргнути неколико стихова.
Тако се чини мистерија.
Ваља прећутати да смо купили други телевизор,
У песму се не ставља ниједан.
Да смо малог мачка вратили на село,
Јер алергија је сувише тривијална ствар.
Рекла је, зими ноге не морају често да се брију.
Рекао сам, о драга, истина је значи,
Да људи у браку почињу да личе.
Наша је љубав нежна као пролећни цвет,
Ако занемаримо пар лоших листова.
Само, колико их се сме скратити
Да песми се не суши стабло?
Рекао сам да не могу да усисавам сваке недеље.
Рекла је, мацане мој, знаш да се алергија
Може избећи на само два начина.
Рекао сам јој онда, па ми је она рекла
И рекао сам опет, па ми је опет рекла.
Понављања као рефрени,
То је још једино поетско међу нама.
И утеха да је носећи стуб поезије
Сем љубави и времена
Такође и смрт.

Слаткаста мемла старења

Волео сам што знам човека
Који је с лавовима делио ручак,
Спавао под олујним небом
И трчао кроз ветар.
Волео сам и што знам жену
Која је поделила време
И учинила да постоје добри
Људи и добри снови.
Хтео бих само да препознам
поново тебе и мене,
Али устајем рано,
А касно се враћам.
У торби више не носим
Ни фрулу ни векну,
Ни мелем ни со.
Само акте и уговоре
О поседовању живота
Који више није мој.
Некоћ сам пуштао коцку
Да одлучи уместо мене,
Била је то слободна воља.
Данас драга, доносим
Одлуке о будућности света,
Ручам са прасцима и
Због зноја псујем сунце.
Данас драга,

Не мислим више да је
Подвиг бити жив.
Зато ми се трбух надуо
И спор сам да трчим уопште.
Трун је једа зачинио дане
И живим једино због наде
Да само више не треба
Прилазити близу лавовима,
Опрезно избегавати промају
И опет ће бити као пре.

Ходу бројиш, која нога је прва

Ходу бројиш која нога је прва,
Којој грех предсказује зора?
Него кад је већ време речено,
Шта разликује твој смех од плача?

Била би ово лака шетња ноћи,
Не бег кроз јаву, трк снен.
Ал' почиње да пада лак снег
И тежина ти повија главу.

Фали ли ти дању мрак?

Мрак,
Ослободи тугу и страх.
Тишина је његово ткиво.

Измиле с дна, инсекти, лопови, мишеви.
Без стида одвежеш живот
Најскривенијег сна.

Једини трагови мрака,
Остаће ујутру црни кругови,
Око твога ока.

Тајна се врати у тмину зенице
Сакрије бездан и страсти мину.
Свему боје заметну траг.

Мрак се притаји само на час,
Док тек у њему опет,
Свет не угледа обличје своје.

Седећи на другој страни...

Корен речи

Је ли то што се чује окидањем жица?
Не то је језиви фијук од бича.
Је л' то онда јецај рањеног бића?
Не, то је још после. Шапат и прича.

И рећи и сећи и стећи и клећи.
Лепет и клепет. Сапет и распет.

Је л' то онда страх што шуња се светом?
Не, то је осмех пред фаталном клетвом.

Љубити, убити, писати, дисати...
Па стати. И нестати.

Киша од хлеба

Кад год је овај град дизан
Сањало се о небу.
Сваки пут када је паљен до
Последњег камена,
Чинило се то у име неба.
А све што на небу има,
Стало би под један камен.
И ове речи нису
Ништа друго, до
Камен хитнут у небо.
Па нека сада почне
Киша од хлеба
И нека се тај камен
Врати у моју главу,
Јер тада више у њему има.

Деобе

Преполовиш тело изгубиш човека,
Преполовиш камен, добијеш два камена.
Преполови душу, добићеш болест
Преполови болест, ништа од две лакше.
Дакле, закон или није једнак за све
Ил' се не може мачем доказивати.

Ако посечеш дрво, зар ће исцурети шума?
Ако посечеш главу зар ће покуљати мисли?

Дељивост атома неће доказати
Ни снага сечива ни сила сочива,
Јер кад се дели један добија се два,
А кад дели два, остаје по један.

Вечни шах

Само ли једну циглу ставиш
Носићеш грбу целог Вавилона.

Ако је не ставиш
Судиће ти се, јер ниси рушио.

Судбина се да читати из камена, из очију,
Из кише и из сунца. Ноћу!

Према лету птица постависмо темеље,
На земљи коју звери не газе.

А птице и звер нешто знају
Јер не смеју се и не плачу.

Страх ме, да је бољи свет
Управо тај у ком смо.

Убијање је ствар богова и звери

Да би пробудио бога у себи
Човек мора убити звер што носи.
Да би убио звер, мора је пробудити
Истерати на чистину, распирити ватру.

Али пре свега,
да би пробудио звер у себи
Човек мора најпре да убије бога.

У тој вечној борби
Богова и звери
Негде се затурио
Човек.

Тачка испод упитника

Знати питања, а немати одговоре,
Бити божијег порекла, а не знати Бога,
Иза огледала тражити човека.
Затварати прозоре, за претрагу простора.
Љубав према мудрости и потрага за њом
Нешто су сасвим друго од исходишта.
Граница је филозофији дата већ у имену.
Од најстаријег века води пут у ништа.
Дан када сам престао да се питам,
Дан је када сам престао да се бојим.
Више не бројим, другачије читам,
Узвишеност природе видим у мачку.
У привиду што га је чинио мојим
Тачку из које је куљала гордост.
Олуја је тада постала ритам.
Видик се више не покорава зиду.
Изашао сам ван и оњушио зрак.
Виду су нежно смакнуте споне,
Питања су престала да терете дах.
Рачунам на прсте, осећам, знам...
Иза шума ветра воде трагови ка ватри,
У сваком муку чујем предстојећи урлик.
Јер, више је открића у мачијем предењу,
Него у јаловости критичнога ума.

Технике чешања

Филозоф као мачак кад зури у шаренило монитора,
Понекад изгледа као да нешто разуме.

Научник је већ све разумео.
Љубав је заправо запис нула и јединица.

Песник се с филозофом слаже у неслагању,
С научником у рачуну. Можеш бити нула, можеш
јединица

А мачке?
Проблем се своди на свраб од бува.
Решење је у навикавању и доброј техници чешања.

Крај 2Д историје

Земља је испуцала, а суше није било.
Дани пошли уназад, а у истом правцу.
Кренуше и ловци, на тржницу по месо.
С кишобранима напетим и озбиљних лица.
Асиметрија лептира, поправљена је машином.
Човечност злочинца, одсечена у монтажи.
Непристојно је још само, кад осмеху фали зуб.
И кад одраслом човеку лице зацрвени лаж.

Направисмо седам милијарди истих носева,
И тиме објависмо да је дошао крај историји.
Крај дневнику плачке, штроке, смрада, клања...
Величанство знања ступа, и поносна моћ красоте.
Поезија, није укинута, не, сама полако умире.
Јер и песници постају задовољени људи.
Срећни људи, са истим срећним носевима,
Ловци који носе пуне кесе смрзнутог плена.

А они упорни? Оне муве досадне?
Е њих ће време само просејати. Па,
одувек су семе неразума неговали,
А један револвер, ваља чак за шест песника.
И да ли се они више и могу песницима звати,
Ако им је утрнуо жар и окржљали зуби
А речи самосагореле, изгубиле снагу
Да преокрет дају, у последњем стиху?

Свако вече сруши се свет

Заправо, желим да те питам
Да ли је та туга вечерас, заиста ушла у тебе
Због вести о земљотресу на крају света?
Знаш ли да спрат испод тебе
Једна жена, већ данима умире?
Да је на улици испред
У овом часу прегажен пас?
Не знаш, мој пријатељу?
Имаш већ довољно брига.
Нико ти то неће узети за зло.
Али ипак, зашто ти туга стеже грло?

И још нешто хоћу да те питам.
Мада заправо питам самог себе.
Можемо ли истим именом звати
Претке што су молили Бога за кишу
И мекане, испеглане, мирисне сенке
Што преклињу кредитни биро за спас?
Можда ти стари, камени људи
Нису ништа више него мит.
Једна недостижна заповест.
Можда то само пакост историје
Подмукло сеје кривицу у нас.

Некада су дечаци сањали да
Постану капетани, а не капитени
Речи, снови, хероји и човек

Све је то имало другачију бит.
Волео бих да је то све само
Бес историје, која ће за триста година
Прести о нама, исту нит о слави и части.
Али бојим се да ако се ова вечерња
Туга, из другачијег разлога увлачи у
Нас, да се никако, никако више
Истим именом не можемо звати.

О књизи закона, са зрном гордости

Понекад застанем и са мношвом застане време.
Раширим широко руке.
Гледам у шаке док полако покрећем прсте.
Правим облике, као да додирујем речи у ваздуху.

Да је само један зарез између две речи,
Другачије написан у закону физике,
Те су се руке могле крилима звати.
Ваља дакле веровати у тај закон, јер чак и
Зарези у њему пажљиво су постављани.

Велико је дело саставити законе. Старшно дело.

Радије бих махао рукама, чинио вихор од речи,
Него да гласно заповедам, ти треба да летиш,
Ти треба да пливаш, ти треба да једеш онога што
плива.

Ти треба да сниваш, нову земљу, нов заклон.

Коме дати да греши, коме да суди,
А коме да правда судију пишући нов закон?
Дати свакоме све, а свакоме друго.
И свима вером одредити меру.
Вером у удах, у издах, или уздах.

Дати! Јер нема оног који нема.

Ученом да верује да само треба да проучи закон
И да ће видети и време што претходи писању.
А неуком да верује да песник није
Онај што пише, већ онај који померајући шаке
У зарезу времена, осети како се
Закони мењају док их читамо.

Ослушкивање трагова

Како то да је највеће уточиште
Читање у мраку
И дисање под водом?
Како то да мораш да одеш од свих
Да би дошао до себе?
И како то да разгрћући
Све те шарене спознаје у себи
Дођеш до ничега
И то ништа не можеш да разбијеш
Као орах песницом?
Чак и кад распршиш наде
Да у ништа има нешто.
И све што је написано
Као да је у мраку писано,
Јер човек се заплео у заблуду
Да влада животињама.
А свакој је животињи јасно
Да се мрак не гледа,
Него једино слуша.

Небо над временом

Два песника вијугају стазама.
Наизглед творе суштину симетрије.
Има пак, у томе, несагласје неко,
Немир у складу, ткиво Вационе.
Један је трагао судбом дрводеље,
Поткрадао облик из живота силе.
Други своје снове претворио у птице,
Расипао истине и отишао преко.

Али раштимоване жице парадокса
Чине савршенство неједначине.
Сакриће лице смакнувши вео.
Поднети бол угрижене усне
Који крвљу венча пољубац.
Смртни убод што оживи сопства.

Опсен избор је ли клечање
Због ропства или молитве.
Бешчујне речи, камење на води,
Орнаменти света, преврнуте иконе,
Пликови смрзнуте коже,
Ламенти над новорођеним,
Квака на раму за слику.
Или обраћање никома.

Ослушкујмо глас, да чујемо ехо,
Којим су стазама двојица пошла.
Преврћући тежину ноћи на леђа,
Својевољно самујући уместо нас.
Ослушнимо и ехо да чујемо глас, јер
Вијугају две стазе песником.

Мртва природа

Још ћу ноћас бдети на стражи,
Рекла би свећа у мраку.
Паук у ћошку гледао је
Ту далеку тајанствену звезду
И инстинктивно не предузимао ништа.
У соби ове величине ништа је што би се
Могло назвати кретањем,
Осим те једне мисли
Која те је тако удаљиља од мене.
Тако лаке да није ни повила пламен,
А моћне да затре ватру,
Док те је носила месецима далеко
У мезозоик паучине у ћошку.
Свећа би рекла,
Моји су божански преци
Након Титана били пчеле,
Немоћна да светлом бедног свица
Обасја једног претка увијеног у паучину.
А та твоја мисао је стала тако да заклони видик
Свећи, пауку, мртој пчели, мени.
И било је речено да када један почиње да види
Престаје да види да је гледан.
Мој поглед се скотрљао
И у собу је ушла празнина.
Сунце ће се угасити сваког тренутка.
Паук несвестан да је то и њему крај
Инстинктивно није предузимао ништа.

А твоја мисао и кад ишчезне
Остаће њена тежина,
Рупа у црнини коју је направила
Раздвојивши нас еонима.
Учинивши неважним да ли још постојиш
С друге стране свемира.
С оне стране мрака
Ти и ја смо били један Титан,
А са ове двоје људи
Који инстинктивно не предузимају ништа.

Седећи на другој страни...

Доћи ће време, сумња ће проклијати,
Шта је све могло бити, а није суђено постати.
Али није ме страх тежине такве мисли,
Већ се надам олакшању које може донети.
Ни камен није исто тежак с обе стране.
Може се волети, а може и проклињати.

Посвета неосвећеним

Има и таквих који су умрли
Порађајући своје стихове.
Јер, речи су скупе
Иако нису на цени.
Свет је пребрз
И очас посла
Се измакне
Испод ногу,
А стихови
Везани у ланац
Стегну се
Око врата.

Они који не виде иза ствари
Знају да би свет био могућ без песника.
Али не слуте да не би био могућ
Такав који би остао без песника.

И питају се,
Шта му је требало
Да стихове
Уплиће у омчу.
Само не знају
Да питања без одговора
Не заслужују знакове питања
На својим крајевима.

Руке вилинкоњица

Његова мршава чворновата рука
Била је попут костура крила.
Шаке са дугим кривим прстима
Мили колоплет незграпних жила.

Ветар расејава мирис дувана
Из платна његове кошуље.
У том испарењу провејава запис.
Дана које ми време скрива.

Живе је ствари немогуће имати.
Мртве бесмислено.

Знао сам једног вилинкоњица,
Такве је шаке имао.
Био је један од оних који
запале цигарету под кишом.
И нехајно опсују небо на путу.

Имао је руке као гране
И душу повијену као врба
Али сваки пут
Кад ветрушина груне,
Он би раскопчао још једно дугме,
Још једно дугме на танком капуту.

Путања камена

Трагови који за мном остају
Краћи су од сенке која ме прати.
Изгледа ми да не постоји нит
Која везује почетни удах
Са издахом на концу.
А управо по тој нити ходам.
Волим да шутирам камење по улицама.
Више од тога човек не може да учини.
Мирнији бих био да сам љуска,
која не зна је ли плод у њој труо,
Да ли у камену постоји
Још нешто осим тежине
И да ли се утеха може пронаћи
У бескрајној пролазности људској.

Опрости мајко

Каткад ми се бес слива низ чело,
а коса ми цео живот вијори у сусрет ветру.
Животом газим босоног, јер сваки ме калуп жуља.
И често за смислом трагам по местима
као што је пивска пена.
Чини ми се, на дну чаша да назирем,
да је човек свој живот обесмислио, највише
трагајући за самим смислом.
Мучи ме, више од недостатка смисла,
недоумица, да ли је пиво овако горко било
и пре почетка потраге.
И ни због чега ми у животу није криво,
једино кад се сетим
да је моја мајка и данас уверена
да сам ја смисао њеног живота.

Уместо белешке о писцу

Најпре морам да кажем да ово није кратка биографија песника, како то обичај налаже на крају баладе. Не волим биографије на крају књига. Најчешће су преко мере романсиране.

Зато сам захвалан издавачу што ми је дозвољено да сам напишем нешто на овом листу.

То, међутим, ову ноту не чини кратком аутобиографијом. Аутобиографије су, по правилу, још романсираније. Дакле, не волим биографије на крају књига. Зашто? Због тога

што онај ко буде прочитао где сам се школовао и учио да читам, чиме сам се бавио и како сам доспео у такво стање да напишем неколико стихова, могао би кроз ту призму да тумачи стихове у књизи. Као да се из канцеларије неке администрације не могу приповедати приче достојне једног морнара. Или као да је, рецимо, боксер, природом позива, осујећен да свира виолину. Или да се пискарања не смеју кудити ако их је потписао неки професор књижевности.

Поштовања читаоца ради: рођен сам у Београду 1981 године.

Човек на слици, горе, већ извесно време нисам ја. Нисам постао службеник, ни морнар, а ни боксер, нити професор, а и да јесам, не бих се хвалио.

Међутим, ако једном постанем песник, путник или отац, можда ћу то поменути у некој будућој збирци. Ако је буде...

До тада, оволико.

Милан Јовановић
milan.jovanovic1981@gmail.com

Садржај:

Негде у даљини чује се тишина...

Човек је име за кржљава крила	9
У граду тајни, кишних улица...	11
Човек згазио мраву	12
Негде у даљини чује се тишина	13
Вода у ушима	14
Тескоба	15
Кружни ток	16
Постоје две врсте...	17
Мојим сапатницима, воајерима и мојим сапутницима, егзибиционистима	19
Стихија	21
Случај за себе	22
Реч	23
Реч-две	24
Не ваља предигра вечно да траје	25
Љубавна твар	26
Слаткаста мемла старења	27
Ходу бројиш, која нога је прва	29
Фали ли ти дању мрак?	30

*Copyright © by Милан Јовановић
Copyright © by за Србију Књижевна омладина Србије 2011.*

*Ова публикација у целини или деловима не сме се умножавати, прештам-
павати или преносити у било којој форми или било којим средствима без
дозволе издавача и аутора, нити може бити на било који други начин
или било којим другим средствима дистрибуирана или умножавана без
одобрења издавача и аутора. Сва права за објављивање ове књиге задржа-
вају издавач и аутор по одредбама Закона о ауторском праву.*

Седећи на другој страни...

Корен речи	33
Киша од хлеба	34
Деобе	35
Вечни шах	36
Убијање је ствар богова и звери	37

Тачка испод упитника	38
Технике чешања	39
Крај 2Д историје	40
Свако вече сруши се свет	41
О књижи закона, са зрном гордости	43
Ослушкивање трагова	45
Небо над временом	46
Мртва природа	48
Седећи на другој страни...	50
Посвета неосвећеним	51
Руке вилинкоњица	52
Путања камена	53
Опрости мајко	54
Уместо белешке о писцу	57

Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

ЈОВАНОВИЋ, Милан, 1981-
Камење из џепова / Милан Јовановић. - 1.
изд. - Београд : Књижевна омладина Србије,
2011 (Београд : Невен). - 60 стр. : ауторова
слика ; 18 см. - (#Едиција #Пегаз /
[Књижевна омладина Србија])

Тираж 300. -
Уместо белешке о писцу: стр. 57-58.

ISBN 978-86-7343-162-8

COBISS.SR-ID 186485004